

"להתראות בשש, אחרי המלחמה"

החוק האמריקאי שווייץ

מאת ירוסלב האשק

תיאטרון
יוצר
שינוי

תיאטרון
חיפה

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

החיוך הלאומי שווייב

מאת: ירוסלב האשק

צוות תיאטרון חיפה:
מנהלי הצגה: דור שלום, יואלית אליכין
מנהל טכני: עופר טל
מנהל הפקות: דור שלום
מנהל במה: ולארי זסלבסקי
תאורה: אלי אשכנזי
סאונד: גיא וילנסקי, דודי עשור
הלבשה: סבטלנה קשין, סשה צ'רנין
אביזרים: דנה פוקס, סשה קלמיקובה
איפור ופאות: טניה שפק
מתפרה: סרגיי קאשין, סבטלנה קאשין

צוות תיאטרון הבימה:
מנהל הצגה: אבי גז
מנהל במה: גיא פיילר סגן מנהל במה: ניקי לוי
עובדי במה: סולימאן שתאת, נעם וייסמן
אביזרים: פפו אברהם
הלבשה: ג'טה מילר, לירון מינקין
תאורה: ליאור לוין
סאונד: שלומי גילר
פאות: עירית אבידן

ייצור תפאורה: דודי בית מלאכה

התוכנית:
עריכה והפקה עדי רונן, תיאטרון חיפה.
תודה לרותי טון על הסיוע
עיצוב פרסום שפי (אדלר-חומסקי & ורשבסקי) **Grey**
צילום סטילס ז'ראר אלון
צילום וידאו "סטודיו לצילום ברק ריינבו"
דפוס דפוס פלוס

משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה
הצגה ראשונה בתיאטרון הבימה, ו' בתשרי תשע"ד,
10.9.2013

תודה מיוחדת לרוני תורן

ההצגה הופקה בשיתוף פעולה בין תיאטרון חיפה
לתיאטרון הלאומי הבימה

עיבוד: יוסף אל דרור
במאי: משה נאור
מעצב תפאורה: ערן עצמון
מעצבת תלבושות: עפרה קונפינו
מלחין: אורי וידיסלבסקי
מעצב תאורה: מאיר אלון
עיצוב פיאות: אסנת שגיא
עיצוב וידאו: יואב כהן
מנהל הפקה: אבי גז
עוזרת במאי: מיכל אייזיק
עוזר למעצבת תלבושות: אדם קלר

משתתפים:
שווייב: אבי קושניר
סרן לוקאש: נתי רביץ
מלווה, כרטיסן, גנרל קאקוני: שמעון כהן
שופט, קולונל שרדר: ג'אסן עבאס
כומר: אורי הוכמן
סגן ראש העיר, דר' באוצה, רב"ט חודאונסקי: נבו קמחי
מילואימניק, מארק, משתמט: עמי סמולרצ'ק
חוקר, שוטר, איש עם תרנגולת, משתמט, חייל אוסטרי:
ג'יל בן דוד
פאליבץ, איש קירח, רס"ר ואנייק, משתמט: קובי מאור
ברטשניידר, באלאון, משתמט: שמוליק כהן
חוקר, חייל, שוטר, חייל אוסטרי: איציק כהן
חייל, משתמט, חייל רוסי: דורון עמית
קאטי, אישה הונגרית: ריקי בליך
גב' מילר, אישה זקנה: דוית גביש / עירית בנדק
הכלב קיקי: רקסי
הכלב מקס: מקס הכלב

תקציר:

יוזף שוויק, סוחר קטן בכלבים גנובים, נעצר על ידי בלש מלשין של הקיסרות, בגלל פטפוטי סרק באיזה פאב, בעניין רצח יורש העצר האוסטרו-הונגרי בסראייבו. הוא עובר בצנרת הצדק של הקיסרות כמו וירוס, כשהוא זורע מבוכה אצל עצירים, חוקרים, שופטים, ולבסוף נבעט החוצה לחופשי עם חותמת של לוקה בשכלו. בעקבות אותו רצח, פורצת, כידוע, מלחמת-העולם הראשונה ושווייק נבלע עכשיו אל תוך קרֶכָה של המערכת הצבאית שגם היא לא מצליחה לעכל אותו - אבל הפעם גם לא לפלוט אותו החוצה - ואחרי ששיבש חצי עולם, הלך במעגלים, הקסים ושיגע אנשים באותה מידה, שווייק מגיע אל הגדוד שלו, שנמצא על סף היציאה לחזית. שווייק משתלב בקלות באווירת התווה האבסורדי של המלחמה, ופעולותיו הספק תמימות, ספק ממזריות וטוב לבו, מסבכים אותו ואת כל שרשרת הפיקוד שמעליו עד מוות. באווירת הפראנויה הלאומית והפטריוטית ההיסטרית של מדינה במלחמה, ואחר כך בצל פחד המוות בחזית, חבורה שלמה של אנשים יורדת מהפסים, חוץ מאדם אחד, שמצא שיטה לשרוד את השגעון והיא - לא לעלות על הפסים מלכתחילה.

החייל האמיץ שוויק בתיאטרון הרפרטוארי בישראל

בשנת 1935 הועלתה ההצגה לראשונה בישראל בתיאטרון האהל. עיבוד הספר למחזה נעשה על ידי מקס ברוד, בתרגומו של אביגדור המאירי ובכיכובו של מאיר מרגלית.

בשנת 1995 הועלתה ההצגה מחדש בתיאטרון הבימה, בתרגומו ובעיבודו של עמוס קינן, כשאת תפקידו של שוויק מילא השחקן שלמה ברעבא.

צילום תכניית החייל האמיץ שוויק משנת תשט"ז - 1956 מתוך האוסף של יחיאל אורגל

ירוסלב האשק (1883-1923)

ירוסלב האשק נולד בפראג, בנו של מורה תיכון. אביו, יוזף, מת כתוצאה משתיה מופרזת כשהאשק היה בן 13. אמו האלמנה, קתרינה, לא ידעה מה תעשה עם בנה היתום ורוקח בשם מר קוקושקה פרש את חסותו על הנער. האשק התחנך ב"אקדמיה המסחרית של פראג", אותה סיים בן 19. בתחילת הקריירה שלו, האשק הרבה לפרסם בעיתונים פוליטיים וב-1907 הפך לעורך המגזין האנרכיסטי "קומונה". האשק הרבה בשתייה. הוא החליט לעשות שינוי באורח חייו ונישא לסופרת יארמילה מיירובה, אולם מאמץ זה לא הניב פירות. במהרה נכנס לעסקי גניבת כלבים וזייף תעודות יוחסין של כלבים לא גזעיים, בדיוק כפי שעושה בן דמותו הספרותי מאוחר יותר. כעורך המגזין "עולם הכלבים" (SVET ZVIRAT), הוא יצר גזעים חדשים של חיות ולעתים נהג להעתיק מאמרים היישר מעיתונים גרמניים.

מצד שני, היה האשק סופר. הרשימות הסאטיריות שלו "סיפורי בוגולמה", על ניסיונו כ"מפיק" בעיר קטנה מעבר לוולגה שפרסם עם שובו מרוסיה אחרי המלחמה, היו בהן אנרגיה של הסיפורת המשובחת שלו.

מיארמילה נולד בנו ריצ'ארד, אך היא עזבה אותו זמן קצר לאחר מכן וחזרה לגור עם הוריה. עם התפרקות ביתו, שכר לו האשק חדר בבית בושת בשם U VALSU.

אחרי ניסיון התאבדות מעל גשר CECH, בילה האשק תקופה קצרה בבית חולים לחולי נפש, אשר סיפק לו חומרים להרפתקאותיו של שווייק.

החייל הטוב שווייק נולד במוחו של האשק כמה שנים לפני פרוץ מלחמת העולם הראשונה. האשק ישב ראש לשולחן בוהמי כזה בפונדק "צום קאלח" אשר בפראג. מפונדק זה דאג מישהו לשאת את סיפוריו המשעשעים למערכת העיתון הסאטירי הקרוב "קאריקטורי". בעיתון זה הופיע לראשונה הגיבור יוזף שווייק בשנת 1911. שטפנק, ידיד ומעריץ של האשק היה מביא למערכת את סיפורי שווייק, לאחר שרשם אותם מפי הסופר: "קרה לעיתים", מספר שטפנק בזכרונותיו, "שהוא הכתיב לי סיפור ובאותו זמן שוחח על דא ועל הא עם הפונדקאי, הדברים היו מתערבבים, השיחה מן החיים היתה נמהלת בעלילות הגבורה של החייל הטוב..."

במשך מלחמת העולם הראשונה הוא שירת האשק בזמנים שונים בצבאות- הצי, הרוסי והאוסטרי. אחדים ממפקדיו מאותה תקופה, על שמותיהם האמיתיים מופיעים ב"חייל האמץ שווייק".

האשק שירת בדרום בוהמיה, עבר מזרחה להונגריה ואז לחזית בגליציה. בספטמבר 1915, נותקה יחידתו כתוצאה מפריצה פתאומית של הרוסים והאשק הסגיר עצמו לרוסים. הוא נאסר ונשלח למחנות באוקראינה. הוא הצטרף לליגיון הצי וב-1918, עבר לבולשביקים שהפכו אותו לקומיסר פוליטי. שנתיים מאוחר יותר, חזר לפראג ולפוליטיקה לאומית. מרוסיה הביא אתו חזרה אשה חדשה מבלי שטרם להתגרש מראשונה. כל אלה היוו חומרים ליצירתו הגדולה שנחשבת לאחת הסאטירות הגדולות בספרות העולם.

שנת 1921 הייתה שעתו הגדולה של שווייק, אשר החלה כאשר התחיל האשק לכתוב את הספר שעתידי היה להנחיל לו (לשווייק, לא להאשק) תהילת עולם.

הצייר יוזף לאדה, התגלה אז והתבקש לצייר ולאייר את כתב היד. לאדה יצר את הדמות המצויירת הקומית המוכרת, עד היום בכל רחבי העולם, לכל מי שמכיר את שווייק.

המוסד הספרותי דחה בתחילה את היצירה- שווייק נחשב לדמות נבערת- אך הקהל קיבל בחדווה את הטון הלגלגני שלה. הרומן נאסר לפרסום בציכוסלובקיה העצמאית החדשה, הוא נאסר לפרסום בגרמניה הנאצית ותרגומו הראשון לאנגלית פורסם בגרסה מצונזרת.

שלושה חודשים לפני מותו רכש בית, כ-50 מטר מהפאב האדום בו גר בעבר. הבית משמש היום מוזיאון והוא משקיף על הנוף הכפרי שהאשק כה אהב. על קירות הבית תלויים צילומי שחור-לבן המתעדים את הביוגרפיה של האשק. מתחילת נדודיו על פני נופיה של מרכז אירופה, הרפתקאותיו של שווייק, נושאות קשר ישיר לחייו של האשק.

מתוך: גיבור המלחמה הקומי האחרון, מאת יורם ברונובסקי. מחברות לספרות, חברה וביקורת 3; 1980. וכן ממקור צ'כי. איור שווייק מאתר: CzechFolks.com

על תהליך העבודה // משה נאור

המשימה הראשונה והמאתגרת שלנו הייתה לקחת חומר ספרותי, אפיזודי, ולהפוך אותו למחזה- הצגה. כזה שיצליח להדהד כחומר חברתי עכשווי, חומר אנטי מלחמתי ושאוּלי גם יצחק ויבדר. בנוסף, לפצח את דמותו של שוויק- איך מכל האפיזודות, נצליח להעביר קו של דמות משמעותית.

יצאתי לדרך עם שחקן מבטיח, אבי קושניר, ועיבוד חדש שנכתב על ידי יוסף אל דרור. בהחלט שותפים מבטיחים למשימה. היינו צריכים לעשות כל בחירה בהקפדה ובאותנטיות מוחלטת לזמן ולמקום, כדי להעמיד הפקה שלא נופלת מקודמותיה. נזהרנו לא לבוא עם דעות קדומות על המחזה, לא לשחזר. הבנו שהדמויות הגדולות שהיו בזמנו, היו גדולות כי התאימו בצורה זו או אחרת לרוח התקופה בה הן נוצרו. וכך בגרסה החדשה שעולה בימים אלו, הסאטירה הקומית, ככל שמתמקדת במלחמה ההיא, מלחמת "הראשונה", כך גם נוגעת במלחמה הזאת בה אנו שבוים כנראה מהיום שבו אנחנו קיימים.

מדוע הוחלט להעלות את "החייל האמיץ שוויק" דווקא עכשיו?

בתוך עולם בו הצבא כמוסד, תופס חלק דומיננטי מחיי היומיום, כמעט תמיד החומר הספרותי המבריק שכתב האשק נותר רלוונטי. דמותו של שוויק הפשוטה והמתוחכמת כאחד היא דמות נצחית שההתעסקות בה מעניינת באופן בלתי נדלה.

אתה יכול לתת לנו דוגמא לשוויק "החדש" ?

שוויק שלנו מאוד עכשווי. הצלחנו לקחת אותו למקומות די רחוקים. האפיזודה בה הוא גונב תרנגול למשל, לא קיימת באף עיבוד אחר לתיאטרון. הוא לא היה אלים, הוא לא היה מסוגל להרים יד. אצלנו שוויק פתאום מרביץ, בכל זאת חייל רעב. ההונגריה שתובעת את התרנגולת שנלקחה ממנה, מזכירה לי תמונה מן המציאות שלנו- צבא בתוך אוכלוסייה אזרחית.

איך התנהלה העבודה מול כוכב ההצגה, אבי קושניר?

קושניר שחקן מיומן ואהוב שהוביל בגאון את תהליך העבודה על הדמות. הוא עבד כשחקן יוצר לכל דבר, אחרי שהוא כמובן קרא את כל החומרים והספרים והגיע לתהליך החזרות מלא בידע תיאורטי. מה שלא הפך את תהליך החזרות לפשוט יותר, אבל בהחלט אפשר לומר שהפך אותו לעמוק יותר. בקליפה החיצונית ניסיתי להוביל את קושניר לדבר המתבקש בעיניי, לגלם את מה ששוויק מצהיר על עצמו- שוויק כביכול "לאומני", רוצה להלחם על המולדת, לצאת לחזית כדי להגן על כבוד הקיסר.

הרבדים המורכבים יותר נובעים מעצם הפעולות ששוויק נוקט אל מול הרצון הזה להגיע לחזית, כמו למשל- כשהוא עוצר את הרכבת בדרך לחזית. שם אולי הצופה מתחיל לשאול את עצמו מיהו שוויק באמת. ההצלחה מבחינתי בעבודה מולו הייתה להצליח להכיל את הסתירות בדמות שהוא מגלם.

אז "נפגש בשש, אחרי המלחמה"?

כן, זה כנראה המשפט הכי זכור, שהפך להיות שגור בפי כל. הוא מצליח לגמד את המלחמה למשחק כדורגל או גמר גביע. יש בו באופן מפתיע גם פיוט ותקווה. תמיד יש שעה כזאת, שש אחרי המלחמה, שאפשר להפגש ולשתות בה בירה, מי שנשאר בחיים כמובן. זה בהחלט משפט שמצדיק את המעמד שהוא רכש.

מילים תחת אש: זכרון המלחמה בעיני הספרות // שגיא מעין

הספרות שנוצרה בתגובה למלחמת העולם הראשונה החלה להכתב תוך כדי המלחמה עצמה וממשיכה להיכתב, במובנים מסוימים, עד עצם היום הזה. למרות היבול האדיר, ערכן הספרותי של יצירות אלה נתון לויכוח מתמיד בין חוקרים, וערכן ההיסטורי כעדות "אותנטית" מוטל אף הוא בספק. אמונתם של יוצרי ספרות אנטי-מלחמתית במובהק, כי בכוחם למנוע מלחמות נוספות, גם היא לא הוכיחה עצמה. עם זאת, יש לה מעמד ייחודי ורב משמעות בהיסטוריה התרבותית של המאה הנוכחית. התגובות הספרותיות למלחמה – כתיבה סאטירית ואירונית בשילוב ריאליזם אכזרי ונקמני – היו דומות לא רק בצד המנצח. גם במרכז אירופה, ובייחוד במונרכיות המתפוררות של אוסטריה וגרמניה, התרחשה תופעה דומה.

בין היצירות הבולטות ביותר, ניתן למצוא את "החייל האמיץ שוויק", בה הגיבור מעמיד את כל המערכת הצבאית באור נלעג. "החייל האמיץ שוויק" היא אולי היצירה היחידה שבשל שונותה הסגנונית שרדה את מבחן הזמן ויתרה מכך, אף הצליחה לרכוש לה מקום של כבוד בקלאסיקה המודרנית. העובדה שיש בה פרקים שלמקראם גם הקורא בין ימינו גועה בצחוק, פשוטו כמשמעו, מוכיחה שהבחירה בהומור ובשנינות תחת קול הנכאים כדי להתמודד עם מצוקות הלוחם כנראה עדיפה ואפקטיבית יותר, ומעניקה לגיבור נצחיות ומורכבות המשייכת אותו לספרות ה"גבוהה".

מעבר למונח "בשש אחרי המלחמה" שתרם גיבור ספר זה ללשונות כה רבות, הוא הוריש לקוראיו את ראיית העולם האופטימית, המאמינה בכוחן של התמימות והעורמה שובת הלב לנצח אפילו מערכות מסובכות ובירוקראטיות כמו הצבא המסורבל של תחילת המאה. ירוסלב האשק לא הספיק לסיים את כתיבת ששת הכרכים שתכנן להחיל האמיץ שוויק, והוא מת בסיימו את הארבעה הראשונים כשהוא בן 40 בלבד. החשיבות הרבה שלה זכה ספרו הגיעה לא רק בזכות ביקורתו המקפת כנגד המלחמה באשר היא מלחמה, אלא גם בשל יכולתו לגעת בכוליות – תוך שימוש וירטואוזי בשפה שנונה והומור בלתי נדלה.

מתוך: זמנים: רבעון להיסטוריה, 65: 1998/99.

באירופה, ובמידה מסוימת גם בארצות הברית, נוצרה בעקבות המלחמה קבוצה חברתית מובהקת של לוחמים-לשעבר – "הדור של 1914" או "הדור האבוד".

אנשים חשו כי זכרונות המלחמה קושרים ביניהם ומפרידים בינם לבין כל האחרים. דור שלם של לוחמים ממדינות שונות ראה בזוועות המלחמה את החוויה המעצבת והמרכזית של הוויתור. דור זה חזר מן החזית ומצא חברה שלא הכירה את החיים בחפירות, וכתוצאה מכך, החל לפתח רגשות של זרות וניכור כלפי סביבתו. צעירים חזרו מן החזית כשהם פגיעים, שבורים ומתוסכלים, אך גם מפוכחים מאשליות, ציניים וזועמים. רבים מהם, שלחמו כאויבים משני צידי החזית, שקדו מעתה לטפח ביניהם יחסי סולידריות וקרבה באמצעות חברות במועדונים לאומיים ובינלאומיים של לוחמים-לשעבר, שצצו בכל רחבי היבשה. כך נוצרה תופעה חברתית חדשה ומיוחדת, שהיו לה השלכות מרחיקות לכת על המרקם החברתי של אירופה בין שתי המלחמות.

אף שמדובר בקבוצה מגוונת, שכל המשותף לחבריה היו הגיל (צעירים), המין (גברים) והגורל המשותף (חפירות), אפשר לאפיין בקרב הלוחמים-לשעבר שני זרמים אידיאולוגיים – הפציפיסטי והמיליטריסטי – זרמים אלה עיצבו את תודעתם, לחלו אל החברה הסובבת והטביעו בה את חותמם.

שתי עמדות אלה, המנוגדות זו לזו לחלוטין, איפיינו את "הדור האבוד". לגביו, ענייני היומיום קיבלו משמעות כלשהי רק לאור הטראומה של חווית הלחימה. טראומה זו מצאה עתה ביטוי בשפה, בספרות, באמנות, בתיאטרון, בארכיטקטורה, בחינוך – למעשה כמעט בכל תחומי החיים – וחלחלה לציבור הרחב באמצעות סמלים וטקסים.

הזרם הפציפיסטי

זרם המתנגד עקרונית לתופעת המלחמה ומטיף להימנעות מהשתתפות בכל עימות צבאי, יהיו אשר יהיו הנסיבות שבהן פרץ. רבים שאימצו עמדה זו נדרו נדר אישי שנקרא "שבועת אוקספורד", ובו נשבעו לא לצאת לעולם למלחמה, אף לא כדי להגן על מדינתם. הם גינו את הפטריוטיות הכוזבת וראו בה הולכת שולל המכסה על פשע נורא – מתן היתר לבני אדם להרוג זה את זה.

"לא עוד מלחמה", כתב הסופר הצרפתי אנרי ברביס בספרו "האש", "שני צבאות הנלחמים זה בזה הם צבא אחד גדול המאבד את עצמו לדעת". מסר דומה עולה מ"הקף לנשק" של האמריקני ארנסט מינגווי ומ"ג'וני שב משדה הקרב" של בן ארצו טרמבו. הנפוץ שבספרים האנטי-מלחמתיים הוא ספרו של הגרמני אריך מאריה רמארק, "במערב אין כל חדש", שתורגם לשפות רבות ונקרא על ידי מיליונים. וכך אומר גיבור הספר לחייל הצרפתי שהרג, המוטל מת לידו בחפירה: "מה שהרס את חיי שנינו", בעיני הפציפיסטים, היא המלחמה שנכפתה על דור שלם. המלחמה ביטאה עולם ערכים ישן של הקרבה למען המולדת ותהילה לאומית. הפציפיסטים ביקשו להחליף את סולם הערכים האוניברסליים של אחווה ואהבת הבריות, אי-אלימות ושלום.

גם בתיאטרון ובאמנויות הפלאסטיות גברה המגמה האנטי-ממלכתית. בגרמניה ובצרפת, בבריטניה ובארצות-הברית נפתחו תערוכות של לוחמים לשעבר שביטאו מסר פציפיסטי. בין היוצרים רב היה חלקם של היהודים, שהדגישו את ערך האוניברסליות האנושית מעבר לכל אמונה דתית, מוצא אתני, מעמד, או שיוך לאומי.

אולם הביקורת על המלחמה היוותה אצל אמנים רבים חלק מביקורת נרחבת יותר – ביקורת על עצם הקידמה. האמונה במדע ובטכנולוגיה. שהיתה אופיינית כל-כך למאה ה-19, ספגה מהלומה עזה נוכח הקטל ההמוני שזרעו מכוונות מוות משוכללות ויעילות. זרמי מחאה אמנותיים, שהבולט בהם היה ה"דאדא", קמו בעקבות "הקטר של התבונה", שנסע במהירות מטורפת בשדות הקרב בהותירו עוד גוויות וגוססים.

הזרם המיליטריסטי

זרם המקדש, מפאר ומהלל את הקרב ואת הלוחם ומעניק להם ממד נשגב ועל-אנושי; המלחמה יוצרת דרמה, גיבורים, הקרבה עצמית, גבריות אמיתית, אחווה לוחמים וכן מציאות נעלה ונשגבת, שלעומתה מאבדת השיגרה האפורה כל משמעות. רבים מן הלוחמים לשעבר, שתפסו את חוויות המלחמה כנקודת השיא של חייהם, שקדו לשמר באמצעים שונים את מורשת הקרב, להנחילה לדורות הבאים ולפתח תרבות שלמה של הנצחה שנועדה להעניק משמעות ללוחם הנופל בקרב.

פולחן החייל המת, האדרת שדה הקרב, ובעיקר ראיית המלחמה כשיא האנרגיה האנושית המשלבת בין האדם למכונה, אפיינה כמה אינטלקטואלים ואמנים. הבולט שבהם הוא הפילוסוף הגרמני ארנסט יונגר, שהוא עצמו לחם בחפירות וראה בכך חוויה מחשלת ומזככת. כתביו, ב"סערת הפלדה" וב"אש ודם", הדגישו את ההתפעמות מן המכונה ואת תפקידה המעצב: "כאן התפתח גזע, שחשיבה של שנים במושגים של חומר נפץ חינכה אותו לעוצמה קשה מאין כמוה".

פולחן המלחמה קיבל ממד נורמטיבי ומחנך בטקסי הנצחה וימי זיכרון. המונח "הנופים למען המולדת" שולב בתודעה הלאומית וזכה לתפוצה נרחבת עקב המוות ההמוני במלחמה. מיתרס הלוחם, שהתנדב להקריב את חייו למען האומה, פותח הן על ידי הלוחמים-לשעבר והן על ידי הציבור הרחב, שהושפע ונסער מהטרגדיה האנושית וביקש להעניק לה משמעות. ימי הזיכרון הפכו את המוות מהטרגדיה האנושית לחיי נצח, המעוגנים בטקסים חוזרים ונשנים. הנופלים סימנו את ניצחון הנעורים והתחדשות הלאום והנוצחו בשפע של אנדרטאות וב"שדות הגיבורים" שבבתי הקברות הלאומיים.

במדינות המנוצחות ובמיוחד בגרמניה, היה למיתוס החייל הנופל על חרבו תפקיד מעצב יותר מאשר במדינות המנצחות, שנצחון הצדיק במידת-מה את הקורבנות הגדולים. אולם גם בצרפת, איטליה, ואף העולם האנגלו-סקסי שילבו את מיתוס הנופלים בתרבותם הלאומית, וכך נתנו משמעות נשגבת לטרגדיה הנוראה של מלחמת העולם הראשונה.

בתוך: המאה ה-20, בהוצאת ספרי תל אביב 1994.

“דוגמתו הרעה של שווייק אינה מידבקת בחלוצי ארצנו ומגיניה”

כיצד הצליח שווייק, החייל השמנמן המחבל בכל משימה, להיות דמות פופולרית כל כך בתרבות העברית דווקא בשיא התגבשותו של הלוחם העברי?

בסתיו 1939 הוצגו ברחבי תל-אביב, בין השאר, שתי מודעות. האחת, בתכלת-לבן, ובה נתבעים להתגייסות “הצעירים והמגודלים שבישוב העברי”, והשנייה, “מודעה בעלת גודל רב ובלתי צנועה ומחוסרת טעם שבה מזמין התיאטרון “אהל” את הקהל, לבוא לגן התערוכה ולראות את המחזה “החייל האמץ שווייק” המוצג כבר בפעם ה-125”. דברים אלה כותב ש’ גורליק, עיתונאי “הארץ”, על רקע הקריאה להתגייס למלחמת העולם השנייה. העיתונאי ממשיך ועומד על הניגוד בין הצופים לדמות הראשית במחזה: “אנשים אלה, היודעים כי בענייני התיישבות מוכרחים הטרקטור והרובה להיות כרוכים, ויש שהרובה מוכרח להקדים את הטרקטור, היודעים, כי הנטר הוא שומר ישראל, הוא תופעה חיונית, בעלת משמעת - הקהל הזה, האנשים הללו עצמם שואפים נחת, נהנים מן הבדחן הגס שווייק השם, כביכול, ללעג ולקלס את המלחמה... הקהל הנחה משטות טרדנית זו, מן הפריבוליות המסוכנת הלזו, ורוממות הבנין והתחיה, תחיית ארץ האבות, בגרונם השכם והערב”.

“החייל האמץ שווייק”, שהועלה לראשונה בסוף 1935, זכה להצלחה יוצאת דופן ביישוב העברי, הצלחה שאינה מובנת מאליה כלל וכלל. “החייל האמץ שווייק”, ספרו הנודע של ירוסלב האשק מ-1923, נכתב לאחר שירותו של הסופר הציני בצבא אוסטרו-הונגריה במלחמת העולם הראשונה. היצירה נחשבת לאחת הסאטירות האנטי-מלחמתיות המשפיעות ביותר במאה העשרים. הקהל בארץ ישראל התוודע לדמותו של שווייק בעיקר מעל בימות התיאטרון. ההצגה הועלתה ב“אהל”, “תיאטרון פועלי ארץ ישראל”, וקדמה לתרגום הראשון של הספר לעברית ב-1952.

המחזה, שהיה נאמן לרוח הספר בעיבודם של מקס ברוד והנס ריימאן ובתרגומו של אביגדור המאירי, היה לחלק בלתי נפרד ממרקם תרבות היישוב העברי. למאיר מרגלית, שגילם בכשרון את דמותו של שווייק, היה תפקיד מרכזי בהפיכתו לקלאסיקה. המחזה הוצג בכל רחבי הארץ ומעטים לא ידעו מיהו שווייק. כל אימת שתיאטרון “אהל” עמד בפני פשיטת רגל, הועלה המחזה מחדש. הצגות צהריים התקיימו במיוחד לתלמידים. נוסף למסגרת המחזה, מרגלית נהג להופיע לבדו בדמותו של שווייק מול קהלים שונים. סוחר הכלבים מפראג הגיע אף למחנות צבאיים, לפני קום המדינה ואחריה, אפילו בתקופת מלחמת העצמאות.

צעדיו הראשונים של שווייק בארץ ישראל נעשו במקביל לתהליך גיבושה האידיאולוגי של דמות אחרת, שהפכה מרכזית באותה עת: “הלוחם העברי”. דמותו של שווייק השמנמן, המחבל בכל משימה, שלעולם לא מגיע לשדה הקרב, ה”מודיע בהכנעה שיש לי ראומטיזם”, נגדה במידה רבה את דמותו של הלוחם, על מאפייניה ההירואיים. בתהליך התקבלותו של שווייק היה טמון אפוא פרדוקס מפתיע.

קבוצה “גלותית” של אנשים ביישוב העברי זכתה להכיר את שווייק בשנות העשרים של המאה הקודמת, עוד לפני בואם לארץ ישראל-במרכז אירופה, לאחר שתורגם הספר לגרמנית (1926) והומחז בגרמנית (1928) וכן במזרח היבשת, עת התפרסם הספר ביידיש (1928). יהודים רבים חלקו גורל משותף עם שווייק, ונאלצו להתמודד עם צבא זר. אחרים מצאו בו תכונות “הודיות” מסורתיות, כהומור ופיקחות, בהתמודדותו עם חוסר השוויון.

לעתים קומדיה היא רק קומדיה, וכך גם התייחסו למחזה חלק מן הצופים. עם זאת, הביקורת שבמחזה היתה ידועה, ותמיד יוחסה לו חשיבות אנטי-מלחמתית ואנטי-בירוקרטית. אמנם התלבטות של למעלה משנה ליוותה את העלאתו, אך לא היה זה בשל תוכן המחזה, אלא דווקא משום שבמוקדו עמד שחקן אחד. עניין זה נתפש כבעייתי מבחינה ערכית ואמנותית ב"תיאטרון פועלי ארץ ישראל". אנשי ה"אהל" קיוו להעביר באמצעות המחזה מסר אוניברסלי נגד המיליטריזם. "שווייק הוא סמל לניצחון האדם על משטר העריצות", כתבה לאה גולדברג לאחר הצגת הבכורה.

כמעט שלוש שנים לאחר הצגת הבכורה עמד למבחן מעמדו של שווייק בתרבות היישוב. על רקע הקריאה להתגייסות עם פרוץ מלחמת העולם השנייה עמד המחזה במרכזו של ויכוח אידיאולוגי. היו שטענו כי שווייק ה"דאזארטיר" (עריק) יפגע במאמץ המלחמתי; לעומתם, לרוב, אנשי תנועת העבודה הדומיננטית מהבחינה הפוליטית לא ראו בו בעיה. היו שאף תפשו את פועלו של שווייק כהתקוממות סוציאליסטית, ופעילותו הקומוניסטית של מחבר הספר תרמה להסתכלות שכזאת. המחזה זכה לפרשנות מחודשת לנוכח הפאשיזם באירופה. שווייק נתפש כתוצר הכרחי של "משטר העריצות", ובעיני אנשי שמאל בארץ ישראל השתקף הדבר במשטר הפאשיסטי. זיהוי זה התחזק לנוכח אויבי העם הציכ, הנאצים, שתחת שלטונם בציכוסלובקיה הוצא הספר אל מחוץ לחוק. כך נראה המחזה כביקורת על ערכים זרים לרוח היישוב העברי: פאשיזם, אימפריאליזם ומיליטריזם.

הוויכוח על המחזה השתבץ במאבק האידיאולוגי בין ימין לשמאל בארץ ישראל. היו אנשי ימין שראו במחזה משום חינוך להשתמטות. הגדיל לעשות כותב בעיתון הרוויזיוניסטי "המשקיף", שראה את פופולריות המחזה במלחמה כ"בבואת החיים בשמאל". מנגד נכתב, למשל בביטאון "השומר הצעיר", כי "דוגמתו הרעה של שווייק אינה מידבקת בחלוצי ארצנו ומגינה". לדעת כותב בעיתון "דבר", דמותו של שווייק לא פגעה ברוח ההתנדבות, ובמיוחד לא באנשי מחנה העבודה. יותר משהוא דוגמה שלילית ללוחם, הוא ניגוד ל"מיליטריזם מושלם".

הוויכוח הזה משקף עימות שהגיע לשיאו על רקע סוגיית השימוש בכוח בתקופת "המרד הערבי", מאורעות שהסתיימו חודשים אחדים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה. בעוד רוב אנשי הנהגת היישוב, ובמרכזה מפא"י, דגלו במדיניות של "הבלגה", אנשי האצ"ל, ארגונה הצבאי של התנועה הרוויזיוניסטית, קראו ל"תגובה". אף שתקופת המאורעות הביאה את הנהגת היישוב להכרה בחשיבות הלחימה, הודגש הפער בין הגישות, והאצ"ל נראה גוף פאשיסטי בעיני אנשי תנועת העבודה. דמותו של שווייק נתפשה כמסוכנת רק בעיני אלה "המתכוונים ליצור אצלנו מדרגה ל'פטריוטים' ריקה ממעש, פריזאולוגיה על 'כוח' מטמטמת, שאינה עוזרת להגשמת הציונות בדרך קשה ואחראית". מן העבר האחר, עצם העלאת המחזה היה בסיס לביקורת על דרך השמאל: "ממשיכים לפטם את הנוער במחזה שממנו ילמד איך להשתמט מהצבא, וכשמוכרחים להתגייס - איך להתחמק מהחזית, וכשנשלחים לחזית - איך ליפול בשבי. האם זו היא הרוח שהשמאל רוצה להקנות לנוער שלו ובדרך זו להלהיב אותו לגיוס, למלחמה, לגבורה?"

אנשי ה"אהל" החליטו להמשיך ולהציג את המחזה גם בתקופת המלחמה מפני ש"שווייק אינו עריק", אלא "נלחם רק ברע שבדבר". שווייק חדר גם להווי הצבאי הארצישראלי. כמעט בכל מחנה צבאי שבו הופיע מרגלית, הוצג בפניו ה"שווייק" של אותה יחידה. למרות הסתירה ביחס לדמות "הלוחם העברי", מעלליו של שווייק התיישבו עם תרבות הפלמ"ח שהפכה דומיננטית בשנות הארבעים. שהרי היה בה לעג ל"סולדטסקה", כינוי שהשתמשו בו יוצאי מזרח אירופה כדי לגנות את נוקשות חיי הצבא. לדברי ההיסטוריונית אניטה שפירא, סלידה זו תרמה לעיצוב הווי הפלמ"ח, שהיה בבחינת צבא בעל מנטליות אזרחית, ובו הושם דגש על חיי תרבות ורק לעתים רחוקות על משמעת פורמלית.

לפי הסוציולוג וההיסטוריון עוז אלמוג, גם בימיו הראשונים של צה"ל, למרות היותו גוף צבאי-ממסדי, נשמרה במידה רבה אווירה עממית, שהתאפיינה בגנדרנות מועטה ובאנטי-בירוקרטיות. פן זה בהווי הצבאי של "הצבר" בלט במפגש עם הצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה. השירות בצבא הזה עורר בעיות משמעת ולעג בקרב הלוחמים העבריים. לא מן הנמנע שדמיון ה"סולדטסקה" הבריטית לזו האוסטרו-הונגרית היה גורם מרכזי בהחלטת שלטונות המנדט הבריטי לצנזר כמה קטעים מן המחזה בתקופת המלחמה.

שווייק-מרגלית התקבל בחום ובטבעיות בתרבות היישוב והמדינה הצעירה. הביקורת על המחזה היתה זמנית והשתייכה לעמדת מיעוט, הן פוליטית הן אמנותית. אופן התקבלותו מצביע על התגבשותה של זהות יישובית שלטת, שהנגידה עצמה לערכים השלייליים שכלפיהם מופנית הביקורת שבמחזה. היחס הזה עמד בניגוד להתקבלותו של שווייק ברפובליקה הציכוסלובקית. לאחר מלחמת העולם הראשונה דחו אותו הפטריוטים, והספר נאסר לקריאה בצבא.

בישראל, קבלתו בדעת הקהל ואפילו על דעת הממסד, מעידה על ביטחון בצדקת הדרך, או כפי שנכתב בתחילת שנות החמישים: "שווייק לא פוגע בצבא של עם המגן על עצמאותו". "החייל האמיץ שווייק" השתרח בהווה הארצישראלית והישראלית באופן שחרג מיחס למחזה זה או אחר כחלק מתרבות הפנאי. הספר תורגם שלוש פעמים, וב-1980 התפרסם לראשונה במלואו (בתרגום של רות בונדי וחיים איזק). סיפורים קצרים שכללו את הדמות וקדמו לכתיבת הספר הופיעו בקובץ "מפקד העיר בוגולמה" (2002). במרוצת השנים עלה המחזה בתיאטראות שונים ובעיבודים שונים, והוא ממשיך להיות מוצג גם בימינו. מאיר מרגלית עצמו גילם את הדמות למעלה מאלף פעמים בשני תיאטראות שונים. עד לשנות השבעים זה היה המחזה המוצג ביותר מעל בימות ישראל, ולא מן הנמנע כי עד היום שייכת לו הבכורה. הבטחתו של שווייק העמיקה לחזור לשפה, והיא נשמעת עד היום: "להתראות בשש אחרי המלחמה".

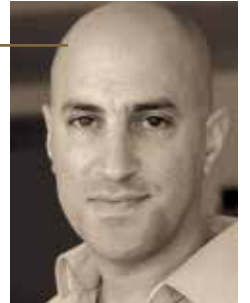

יוסף אל-דרור עיבוד

מתרגומיו: תיאטרון חיפה: כולם היו בני מאת ארתור מילר (בשיתוף תיאטרון הקאמרי), סימפטיקו מאת סם שפארד, גזע מאת דיוויד מאמט. תיאטרון הבימה: מחכים לגודו מאת סמואל בקט (פרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום 2003) אמבטיה, מיטה, פארק מאת ניל לביוט, רומנטיקה מאת דיוויד מאמט, השחקן מאת אנטון צ'כוב, ארוחה עם אידיוט מאת פרנסיס וובר, מונגמיה מאת סטלה פילי. תיאטרון אנסמבל הרצליה: משחק נישואין מאת אדוארד אולבי. תיאטרון החאן: מאכיל מאת סופי טרדוול.

משה נאור בימוי

מנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008. שירת בתיאטרון זה"ל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב (1997). בין ההצגות שביים בתיאטרון חיפה: משפחת ישראל מאת בועז גאון, סוחר גומי מאת חנוך לוין, הצמח והרעב מאת אצן יונסקו, המקום ממנו באתי מאת דיוויד מאמט, מי דואג לילד מאת טום סטופארד איזרל ז'ורנאל מאת רוני סיני, אנשים קשים מאת יוסף בר יוסף, גזע מאת דיוויד מאמט. בתיאטרון חיפה בשיתוף הקאמרי: שמו הולך לפניו מאת אפרים קישון (זוכת פרס התיאטרון 2008), ימי שלישי עם מורי מאת ג'פרי הטרסר ומיטש אלבום, כולם היו בני מאת ארתור מילר (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011), שיגעון באופרה מאת קן ולדוויג. בתיאטרון הקאמרי: שמנה מאת ניל לאביוט, הכתובה מאת אפרים קישון. בתיאטרון הבימה: נודניק מאת פרנסיס וובר. כתב וביים את פחד קהל בצוותא. ערס פואטי עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים. מחזמר עם בוגרי ניסן נתיב תל-אביב. בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: הלילה הזה מאת דפנה אנגל (הצגת השנה לנוער לשנת 2008) תום-כמה סיבות לחיות מאת וייל אינו בתיאטרונטו 2006.

ערן עצמון מעצב תפאורה

בוגר מסלול עיצוב במה בסמינר הקיבוצים, 2006. בין עבודותיו: תיאטרון הבימה: בראבו, לילה במאי, ארוחה עם אידיוט, אם יש גן עדן, כמעט נורמלי, רעל ותחרה, גבירתי הנאוה. תיאטרון חיפה: עץ אחרון בירושלים, הר אדוני, גזע. תיאטרון בית ליסין: ברודוויי פינת פרישמן, ראודה, אקווס, הבנאליות של האהבה, חלום של לילה לביל קיץ, משחק ילדים, מראה מעל הגשר, ולנטינו, אביב מתעורר, מנדראגולה, אמא מאוהבת, אחים בדם, שלושים ושלוש ואריאציות, סוסים על כביש גהה, משאלה אחת ימינה, החברות הכי טובות. תיאטרון הספריה: פיאף, ריצארד השלישי, נדנדה בשניים, סיפור הפרברים. תיאטרון הקאמרי: סאלח שבת, מנהל הבית, ריצארד השני, ריצארד השלישי. בתיאטרון באר שבע: פיאף, נורה. תיאטרון תמונע: רומיאו ויוליה, מדיטק: בגדי המלך החדשים, מפצח האגוזים, אורה הכפולה, הקוסם מארץ עוץ. פסטיבל עכו 2008: מתחם התפודים (זוכת פרס עיצוב תפאורה). תיאטרון ערבי-עברי: נשים זרות. תיאטרון אורנה פורת: הרפתקה בקרקס (זוכת פרס עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה). תיאטרונטו 2006: קפוצ'ינו ברמאללה.

עפרה קונפינו מעצבת תלבושות

בוגרת החוג לתיאטרון במגמת עיצוב, אוניברסיטת ת"א. תואר שני בעיצוב תלבושות ותפאורה מאוניברסיטת N.Y.U. בין עבודותיה: תיאטרון חיפה: מי דואג לילד, שמו הולך לפניו (בשיתוף הקאמרי), הכתובה (בשיתוף הקאמרי), בית ספר לנשים (בשיתוף הקאמרי) תיאטרון החאן: השחקן, דון פרלימפלין ואהובתו לבליסה בגן בית, אשליה, הנסיכה האמריקאית. תיאטרון בית ליסין: צור וירושלים, סינית אני מדברת אליך, תפוחים מן המדבר, נהג ציירת, מכולת (בשיתוף הקאמרי). תיאטרון הקאמרי: עיר הנפט, ביבר הזכוכית, האב, אנטיגונה (בשיתוף הבימה), חגיגה (בשיתוף הבימה), משרתם של שני אדונים, הרטיטי את ליבי. בתיאטרון הבימה: הנפש הטובה מסצ'ואן, מראה מעל הגשר, נמר חברבורות, השוטר אזולאי, אותו הים, אלוף הבונים (בשיתוף הקאמרי), קוויאר ועדשים, ליזיסטרטה.

אורי וידיסלבסקי מלחין

מלחין מוזיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול מזה למעלה מעשרים שנה. במהלך השנים הלחין מוזיקה ליותר מ-200 הצגות תיאטרון, עשרות סרטי קולנוע וכ-20 ערבי מחול, שחלקם מבוססים במלואם על המוזיקה שלו. בין עבודותיו בארץ ובחו"ל - בתיאטרון: איש חסיד היה, הסוחר מוונציה, כטוב בעיניכם, ריצרד השלישי, יוליוס קיסר, משרתם של שני אדונים, מנדרגולה, מראה מעל הגשר, כריתת ראש, יהוא, נמר חברבורות, החילוני האחרון, נוצות, מפעל חייו, חצוצרה בואדי, אקורדיונים, גורודיש, בוטרה, השחקן, עיר הנפט, ריגוש, נהג צירת, אהבה ממבט שלישי, הופס והופלה, המכשפה, מבקר המדינה, אונור, התאונה, פונדק הרוחות, שש נשים מדברות על יופי, הנסיגה ממוסקבה, גוד ביי אפריקה, אנדה, ולנטינו, לילה במאי, אוגוסט, מסילה לדמשק, רוחלה מתחתנת, מכולת, שיינדלה. בקולנוע: שחור, ארץ חדשה, פיתוי, *You are rejected, Between The sand and the sky*, אני ישנה וליבי ער, גיא אני, *The monarch of crystal falls*. במחול: דירת שני חדרים, חמורים, במערבולת התשוקה, תא, דיו-כן, *once upon a time, peace of cake* רק גברים רוקדים - ערב שלם שהוקדש ליצירותיו במרכז סוזן -דלל. משמש כבמאי בקבוצת הקרקס קרקס-y, במסגרת זו הועלתה העבודה קארבינה, בפסטיבל עכו האחרון. הלחין את השיר ילדי חורף 73.

מאיר אלון מעצב תאורה

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: תיאטרון הבימה: שלוש נשים גבוהות, מלחמת אחים, סוניה מושקט, קולות, מכתב אהבה, ואז התחבקנו, מחילה, נשיקת אשת העכביש, אנשים קשים, הבבונים חוזרים, במלחמה כמו במלחמה, עקב אכילס, מרי לו, אוהבים את אופל, מאמי, פרפרים הם חופשיים, אוסקר ודודה רוזה, אני והוא, תשמ"ד, זמן אמת והעז אז מי זאת סילביה, רכוש נטוש, תקופת הסתגלות, מישהו שישמור עלי, סונטת סתיו, הנהג של מיס דיזי, שעה יפה ליוגה, משוגעת, כל החיים לפניו, אוגוסט: מחוז אוסייג, טיקוצ'ין, הזוג המוזר, בגידה, הקומקום והמטאטא, לילה במאי, ארוחה עם אידיוט, כי בנו בחרת, סיגל, אם יש גן עדן, לא ביום ולא בלילה, מלכת היופי של לינאן, כמעט נורמלי, רעל ותחרה, משהו טוב, ערי מדבר אחרות, אם הבית. כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

שחקני ההצגה (לפי סדר הא"ב):

ריקי בליך

בוגרת סמינר הקיבוצים, 2002. בין תפקידיה: תיאטרון הבימה: האב (ברטה), הנאהבים והנעימים (אסתר'ל), תשמ"ד (עלמה), חתונה מושלמת (רייצ'ל), החגיגה (מטה), משוגעת (טומי), דור שלישי, ארוחה עם אידיט (מרלן), מונגומיה (מיה), הדה גאבלר (תיאה). תיאטרון חיפה: תפרים (אבי). תיאטרון הרצליה: נשות פיקאסו (מארי-תרז); צוותא: סוג'ד (ריקי), בא-לגן. תיאטרון הקיבוץ: אני כריסטיאן פ. תיאטרון תמונע: קשר דם (נערה), חיי נישואים (לוטי), קאסדה. בקולנוע ובטלוויזיה: עץ הדומים תפוס, דמיונות, הבן שלי, בכורה, אסתי המכוערת, אפידורל, קצרים, לא הבטחתי לך, אחת אפס אפס, תפרים, ריח פועלים.

גיל בן דוד

בוגר החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: בפסטיבל עכו: פונדק הרוחות, חופה שחורה. תיאטרון לילדים ולנוער: אוזני חמור, אהבה אפשרית, סיפור אהבה בעברית. פסטיבל חיפה להצגות ילדים: בית חרושת לשירים (פרס ראשון). תיאטרון הנפש: ילדה קשה. תיאטרון גשר: שורץ וחיות אחרות, שונאים סיפור אהבה, רויזור, הנסיכה איבון, הרווי, פרימדונה. בטלוויזיה: תיק סגור, הנפילים, טלנובלה בע"מ, מעורב ירושלמי, צימרים, ילדות רעות, זינאנה, עספור, משפחת זגורי, פולישוק וכמובן ברחוב סוססום (מישה אופניק) בקולנוע: ת"א לוס אנג'לס, הקרב על הוועד, צלילה חוזרת, עולמות נפרדים (עם פיטר אוטול), אשתו של העריק (עם פאני ארדן), ניצוצות, להיות כוכב, שרמן בחורף, ולקחת אשה, לחיות מחדש, כבוד, שעת החמניה

עירית בונדק

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. (1997) הצגות שבהן הופיעה: תיאטרון חיפה: סיפור פשוט ע"פ עגנון. פסטיבל עכו 99: גבר אשה מילים (פרס המשחק) תיאטרון צוותא: האשה שרצתה, לילה בתל אביב, השליח. בתיאטרון הקאמרי: ילדים רעים, ינטל. תיאטרון הערבי-עברי ביפו: האוהל האדום, התבוננות, מעשה מופלא. תיאטרון תמונע: משחקי חברה, שיחות לילה, איכה, האשה מן הים מאת הנריק איבסן בביומו של שלומי ליברמן. תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: פצפונות ואנטון. פסטיבל Small במה 2005: מחכות לכבודו (פרס השחקנית) אוניברסיטת תל אביב: המלך ליר בביומו של יוסי יזרעאלי. ב-2012 מופיעה בהצגת היחיד בומפס והופ בתיאטרון צוותא. ב-2013 משחקת בהצגה המלט בתיאטרון תמונע. סרטים בקולנוע: מתנה משמיים, סימה וקנין – מכשפה, וסרמיל, רעבות בערבות ובטלוויזיה: וסרמן איש הגשם; תוכניות טלוויזיה: לגעת באושר, החיים זה לא הכל, שאול, פרשת השבוע, מי פירסט סוני, עבודה ערבית ועוד. בשנת 2011 שיחקה בסדרה האינטרנטית של ynet במעגל סגור בתפקיד אלנה, לצד הנרי דוד וילאל דניר. שיחקה בתפקיד אורח בסדרה סברי מרנן.

דוית גביש

בוגרת תיכון אלון רמה"ש מגמת תיאטרון ובוגרת מגמת התיאטרון באוניברסיטת ת"א מחזור 1994. בין תפקידיה: תיאטרון הבימה: מריוס, מנדרגולה, מלכוד 22, מלחמת אחים, מעגל הגיר הקווקזי (גרושה), בית ברנרדה אלבה (המשרתת), יומנה של אנה פרנק (מיפ), מניין נשים (חנה קשמן), 8 נשים (פיארט), אכזר ורחום (סוכנת הבית), אנטיגונה (אורדיקה), חברון, דיבוקים, אלף לילה ולילה, השחף (פולינה), כתם לידה (רבקה), החותנת (גילה כהן), מונגומיה (אליס) מלכת הלבבות, שרי מלחמה (רינה העיתונאית), קויאר ועדשים, החולה ההודי (דליה). וכן: משהו עגנון (נאמן הפקות), היפהפה האדיש (מונודרמה), בויטרה הגזלן (תיאטרון הקאמרי) אימפוטנציה (פסטיבל מחזאות מקורית תיאטרון הסמטה) הטיפול (מרכז הפרינג'). זוכת פרס קלצקין 2002

אורי הוכמן

בוגר הסטודיו של ניסן נתיב ובי"ס רימון. שירת בלהקת הנח"ל ובתיאטרון צה"ל. זוכה פרס רוזנבלום לשנת 1999. בין תפקידי: תיאטרון הבימה: המוות ישב לידי, כתר בראש (אדוניה), הקומיקאים (בן קלארק), רומנטיקה (הסניגור), אנה קרנינה (סטיבה), אלינג (של ביארן), אוגוסט: מחוז אוסייג' (ביל), ארוחה עם אידיט (רופא), פוסט טראומה, מוריס שימל (עמוס פופ. בשיתוף תיאטרון חיפה), הסוחר מוונציה (גובו הזקן/ הדוכס/ תובל), לזיטסטרטה. תיאטרון חיפה: אירמה לה דוס (רובר לה דאם). תיאטרון הקאמרי: הסוחר מוונציה (לורנצו), דבר מצחיק קרה (הרו), שינדלה (יוסל), פעורי פה (הסריס), אדון וולף (זאבי), קרום (ברטולדו). תיאטרון גשר: הנהר (ואסילי דאניליץ'). תיאטרון החאן: אנה גלקתיה (אסיר), הנסיכה איבון (הנסיך פיליפ), מילה של אהבה (אחמד), מלחמה על הבית, בגידה. תיאטרון: געגועי לקסינג'ר. הצגות בידור: אני עם אשתך גמרתי, פלפל אל חאפלה. בטלוויזיה: לתפוס את השמיים (קובי), על קצות האצבעות (מיכה), טייק אוויי (רונן), תיק סגור (צ'יקו), אמא ו' (החוקר), צימרים (קובי), החצר (הרב שלוסר), מיכאלה (דניאל), מה אתה סח (עוזי), הכל דבש (הבמאי), בית ספר (דודו), פרנקו וספקטור (אבישי), סימני שאלה (עקיבא), תמרות עשן (אשד מוקד), ניו יורק (דוד גושן) שטיסל (פוקס) הבורר (מנדי) בית המשאלות (דר הוכשטר) עממיות (רני סער). בקולנוע: באמצע הסרט (אשר), הפיתוי (שאול), קצוות פרומים (ששה), רוק בקסבה (סרן עוזי) מחכים לסורקין (סורקין) הנוער (רמי) ההיא שחוזרת הביתה (שאול) ז'טם מונמור (אלי) זכוכית (כומר) בימוי: צוותא: הקרפדים, סמולרצ'יק, שטויות, פקידים, ראיון עבודה (פרס ראשון בפסטיבל תיאטרון קצר), פסטיבל עכו 2006: הזירה. תיאטרונטו 2006: עד אפס מקום (ציון לשבח), פסטיבל הצגות ילדים בחיפה 2006: סברס (מקום ראשון).

שמעון כהן

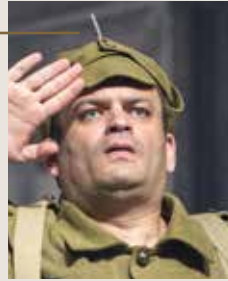

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. בין תפקידי הבולטים: תיאטרון הבימה: על קלות דעת וצביעות, מי תהום, קדיש, אנרכיסט מפוקפק, חלום ליל קיץ, הדיבוק, פילומנה, קוויאר ועדשים, יומן חוף בריטון, טירונות, מירל'ה אפרת, חלון בלהות, החייל האמיץ שוויק, שלמה המלך ושלמי הסנדלר (חנן). אלינג, הזוג המוזר, השחף, קוויאר ועדשים, לזיטסטרטה. תיאטרון חיפה: הבוגר. תיאטרון החאן: צוותא של כלב. תיאטרון בית ליסין: ז'קו. תיאטרון לילדים ולנוער: מעלה קרחות, נולד לחופש. תיאטרון מת"ן: בניטו (מוסוליני). בנוסף השתתף בסרטים, תכניות טלוויזיה וסדרות לילדים. מדבב סרטים מצוירים.

שמוליק כהן

בוגר בית הספר למשחק של ניסן נתיב.

בין תפקידיו: תיאטרון הבימה: מעגל הקיר הקווקזי, מלחמת אחים, גן ריקי, הזוג המוזר, השוטר אזולאי, כתם לידה (בנימין), ביקור הגברת הזקנה. תיאטרון בית ליסין: חשמלית ושמה תשוקה, צור ירושלים. בקולנוע: סיפור גדול.

איציק כהן-פטי'לון

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, 2009. סיים בהצטיינות את שנת הלימודים הראשונה וייצג את הסטודיו בפסטיבל "Olive" הבינלאומי, שהתקיים במילאנו, איטליה. זוכה מלגת הצטיינות ע"ש עדי קמרי לשנת 2008. בין תפקידיו: תיאטרון הבימה: סיגל, שלמה המלך ושלמי הסנדלר (הנתבע), רעל ותחרה (פקד ברופי). פסטיבל עכו: כרטונה. מדיטק: אמיל והבלשים, אוזו ומוזו מכפר קקרוזו. תיאטרון מראה ותיאטרון הקאמרי: דרושה אשה נקיה ומסודרת, **Justkatzit** – סאטירת מחול, פסטיבל עכו 2011 ותיאטרון תמונע (שחקן-יוצר).

קובי מאור

בוגר ביה"ס "בית צבי", 2004. בין תפקידיו: תיאטרון הבימה: ליזיסטרטה. תיאטרון חיפה: עד התביעה (דר' וואיט), בית ספר לנשים (כריזאלד). בשיתוף הקאמרי. תיאטרון הקאמרי: המלט (רוזנקרנץ ואוסריק), משרתם של שני אדונים (משרת לוליין), זה הים הגדול. תיאטרון בית ליסין: תמונות יפואיות (סלומון הגדול, סמי המתעטש, צ'אלוקי), חלום ליל קיץ (דונה אפוני, הטבח). תיאטרון צוותא: מלחמה-אופרת רוק, בא-לגן. תיאטרון אורנה פורת: הלילה הזה (אבו חסן). תיאטרון המדיטק: שמשון בר לשון. תיאטרון הספריה: כולם היו בני (ג' קלר), הים (אוונס), מסעותיו של פרישון (פרישון), אמדיאוס (רוזנברג), גברים צריכים לבכות (ג'ון מוריסון), נשות וינדזור העליזות (פלסטף), ריצ'ארד השני (רוס), כשאנו המתים מתעוררים (רובק), מקבת (סיוורד), הקייטנים (בסוב), הגברת עם הקמליות (המרקיז), יוסף וכתונת הפסים (יעקב), האריה והמכשפה וארון הבגדים (סנטה). בטלוויזיה: סברי מרנ (מני), טקסי דרייבר (חרא), פרופיל 64 (רצאבי), חברות (נסים), עספור (משטאוה), בובה של מדינה, בובה של לילה, שועלים (מנחם), כאן גרים בכיף (קובי), ילדות רעות (קובי), מעורב ירושלמי, פולישוק, רמזור, סרוגים, החיים זה לא הכל. בקולנוע: פלסטלינה, הדילרים, אצבע אלוהים, ידיים קשורות, הפריצה מכלא עכו, ציד צפרדעים.

עמי סמולרצ'יק

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, מחזור 1995. בין עבודותיו בתיאטרון: תיאטרון חיפה: שמו הולך לפניו, מוריס שימל (בשיתוף הבימה), כולם היו בני. תיאטרון הקאמרי: דבר מצחיק קרה. בתיאטרון הבימה: נודניק, רומנטיקה, מבקר המדינה 2005, ליזיסטרטה. תיאטרון ארנה פורת: הנסיך ככה. פרינג' הקרפדים, פלפל אל חפ'לה, סמולרצ'יק- הצגת יחיד פרי עטו. בסדרות טלוויזיה: סברי מרנ, עד כאן (תוכנית סאטירה, yes), פאפדיזי (yes), בלי גרביים (ערוץ לוגי), האיגלו של טרלה (הופ קטנטנים), אהבה זה כואב (ערוץ 10), מה שלמה (ערוץ לוגי), פלורנטין (ערוץ 2). בקולנוע: הכידון, מחכים לסורקין, מבצע סבתא, סימה וקנין מכשפה, פתיחה 1812, סטאר-טפ, מלך הג'ונגל. ב- 2005 יצא לאור סיפורו הראשון "איפה אתה" בהוצאת "מוזזה", כתב תסריט לסרט הדוקומנטרי "מלך הג'ונגל" ולסרטונים בערוץ "אגו".

יליד אום אל פאחם. בוגר לימודי תיאטרון באוניברסיטת תל אביב. מייסד ומנהל תיאטרון "אללאג'ין" בוואדי ערה מזה 10 שנים. בין תפקידיו: תיאטרון הבימה: חתונת הדמים, חברון (בשיתוף הקאמרי), כל החיים לפניו, מסילה לדמשק, קוויאר ועדשים, הצגת היחיד עפ"י ספרו של עיזאדין אבו אל עייש לא אשנא. תיאטרון חיפה: סורגים, פטפוטים על הנילוס, מריס. תיאטרון הקאמרי: אויבים, נתניה. תיאטרון המדרגות: לא נעים (כתיבה, משחק ובימוי). תיאטרון נווה צדק: הם. תיאטרון יובל: המסעדה הגדולה. תיאטרון 'אל קסבה': הלילה וההר, הליצן. תיאטרון בית ליסין: חצוצרה בואדי. תיאטרון החאן: רומיאו ויוליה. תיאטרון הערבי: קשר דם. תיאטרון דילטקסט, צרפת: ווטו. תיאטרון דיוואן אל לאג'ין: אלוהים תציל אותי ממולדתי (כתיבה, משחק, בימוי), החתונה (כתיבה ובימוי). בטלויזיה: רחוב סומסום, גוסן זיתון, סיפור שבועי לילדים, המסעדה הגדולה, שכנים, פנסיון, מתחת לאדמה. בקולנוע: נבוכדנאצר (אנגליה/ ארה"ב), אלוהים לא מחכה לי (אנגליה), גמר גביע, יום יום (ישראל/ צרפת), כרטיס נסיעה לירושלים.

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים, 2008. בעל תואר בבימוי והוראת תיאטרון. תיאטרון הבימה: אם יש גן עדן (אושרי), כי בנו בחרת (אבישי). תיאטרון חיפה: פיטר פן. תיאטרון צוותא: בתולים. תיאטרון הארצי לנוער: מזריץ'. במדינת: מותק, אזו ומוזו מכפר קקרוזו. תפקידים בטלויזיה: דני הוליווד 2, החיים זה לא הכל, חטופים, פרופיל 64, אחת אפס אפס. בקולנוע: LOVE IS REAL (קופרודוקציה גרמנית ישראלית בתפקיד איתי), זיתון (קופרודוקציה ישראלית אמריקאית), תל אביב 2012, הורה 79.

מכוכבי תכנית הטלויזיה "זהו זה". בין תפקידיו: תיאטרון הבימה: נמר חברבורות (פינק), שלמה המלך ושלמי הסנדלר (שלמה המלך/ שלמי הסנדלר), 39 המדרגות (ליצן), בגידה (ג'רי), מוריס שימל (מוריס), קוויאר ועדשים (אנטוניו). תיאטרון בית ליסין: קומדיה שחורה, אורח בא, התאומים מוונציה, כולם היו בני חוץ מנעמי. תיאטרון באר שבע: על קלות דעת וצביעות, אילוף הסוררת, יתוש בראש. תיאטרון הקאמרי: גורדיש, דבר מצחיק קרה, שידוכים. הצגת היחיד להציל את איש המערות, הפקה משותפת לטלית הפקות ולבית ליסין, עלתה למעלה מ-750 פעם. הצגת היחיד המוח הגברי. בין תכניות הבידור בהן השתתף: שניים אוחזין במטלית, כמו ציפורים ומכבס תולה (תכנית יחיד). בקולנוע: אלכס חולה אהבה, מטאליק בלוז. בטלויזיה: המופע של קושניר, החיים זה לא הכל, ראס פינה, מדריך קושניר, רצים לדירה, רוקדים עם כוכבים, כלוב הזהב. ייצג את ישראל כחלק מ"צמד הבטלנים" באירוויזיון 1987 בשיר "הופה הולה".

בוגר "בית צבי", מחזור 1993. זוכה מלגות על שם עדה בן נחום, וירון ירושלמי. זוכה פרס השחקן בתיאטרונטו 2007 על ההצגה שעתו האחרונה של קול מאת יהושע סובול. זוכה פרס השחקן ב"פסטיבל פותחים במה" בבית ליסין, 2011. מלמד בימוי שחקנים שנה ג' בבית ספר לקולנוע מעלה בירושלים. בין תפקידיו: תיאטרון בית ליסין: תה, החולה ההודי, זהות, התאונה, כולם היו בניי, ערפל, כחול בוער, פילומנה, סתיו ימיו, שתיקה רועמת. תיאטרון הבימה: ג'וני שב משדה הקרב (הצגת יחיד). תיאטרון צוותא: בשר גבירתי ורבותי, אבא שלי לא ציפור. תיאטרון באר שבע: הנשים הפניקיות, ההוכחה. תיאטרון הספרייה רמת גן: בירות, יצרים. תיאטרון מסחרי ופרינג': חיכיתי רק לך, שעתו האחרונה של קול (הצגת יחיד). בטלויזיה: מעורב ירושלמי, עספור (זוטה), חטופים, בני ערובה, פולישוק, גאליס, האליפים, Andu סדרה קומית לאינטרנט, אגדת דשא, ראש גדול, חצי המנשה, אישה מרצפן, סיטון, דום לב, נפלו על הראש, יוסף המספר על הכרים, מזל דגים. בקולנוע: שחקנים, בוקר טוב אדון פידלמן, הערת שוליים, הפסקת אש (שעדיין לא יצא).

בוגר בית צבי 1993. בין תפקידיו: תיאטרון הבימה: נב. החתול שלך מת (ויטו אנטוניו), קרוב יותר (דן), תעלולי סקפן (סילבסטר), מותו של סוכן (הוארד) חתונה מושלמת (טום), החותנת (יוגב), 39 המדרגות (ריצ'רד הנאיי), אוגוסט: מחוז אוסייג' (צ'רלס הקטן), לרקוד ולעוף (יוסי פלדמן), החולה ההודי (אבשלום), קוויאר ועדשים, ארוחה עם אדיט. תיאטרון בית ליסין: ריקוד בשישה שיעורים (מייקל מונטי), פילומנה (ריקורדו דומניקו), כחול בוער (צ'ארלי), ערפל (אילן ברקוביץ); תיאטרון באר-שבע: פילדלפיה אני בא. תיאטרון הספרייה: טעות ברצח, לשבור את הצופן, שיער (טלית הפקות), בת הים הקטנה (תיאטרון יובל), תיבת נח (לירן הפקות), חיכיתי רק לך (גור) (רמי אלדר הפקות), אחים חסרי מנוח (תיאטרון אורות). בטלויזיה: זהב של שוטים (צורי), שערוריה, כסף קטלני (שאול איזנמן), אנס הבושם, הלילה ה-12 (ערוץ הילדים), לחיי האהבה (יונתן קדמי), בנות בראון (רון הראל), סיפורים אורבאניים, מילואים (ג'רי), מיכאלה (גיא), כוונות טובות (יוני), האמת העירומה (נדב), נשות הטייסים (זהר), זנזורי. בקולנוע: פעמיים בוסקילה (אודי), כבשים (מייקל), הפטרול האחרון, שישה מיליון רסיסים, מתנה משמים (גורמי), סוף העולם שמאלה (המורה אסף), מלח הארץ (כרמי), קמטים חדשים (דוד), אביבה אהובתי (אריה), עידן אחר. זוכה פרס השחקן הטוב ביותר במשאל "מסך הזהב" (פנאי פלוס) בשנים 1996-1997.

דירקטוריון תיאטרון חיפה / יו"ר: ישראל סביון

חדווה אלמוג- מ"מ ראש העיר, עו"ד אורי גרינברגר, רו"ח שאול ד'אנג'לי, ירון פיינטוך, פרופ' גבי יוסן, עדנה זרצקי, אביבה שש

יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב

ועדת ביקורת

יו"ר אילן פרוינד | רו"ח אירנה בן יקר

מנכ"ל ניצה בן צבי

מנהל אמנותי משה נאור

רו"ח מבקר רו"ח זאב שלום

מנהל פנים רו"ח יום טוב בילו

שחקני תיאטרון חיפה יוסף אבו ורדה, אלברט אילוז, יואב בר לב, נורמן עיסא, רוברטו פולק, סלים דאו, לאורה ריבלין, דיוויד בילנקה, עמי סמולרצ'יק, אוהד קנולר, זהר שטראוס, נעמה שפירא, יגאל מזרחי, נצנת מקונן, נדיה קוצ'ר, רמי הויברגר, שרון אלכסנדר, משה איבגי, הלנה ירלובה, חליפה נאטור, אסתר רדא, יונתן שוורץ, איצ'ו אביטל, יורם יוספברג, אסף סולומון, נעמי פרומוביץ-פנקס, יולי סקר, אביגיל אריאלי, נעמה שטרית, שרון צור, מוטי לוגסי, אורי אומנותי, שרון שמש, יובל סטוניס, רענן פז, דנה דוניץ, שרון פרידמן, שרון בורשטיין, גדעונה רז, שיר בסן, ניר אבראשי, יפתח גפן, אריה מוסקונה, דורית לב ארי, גלי אשכנזי

"החיפאית" קרן אור, מעיין ויסברג, רביע חורי, רותם לוי-וגה, רון ריכטר, ארז לבין.

עוזרת מנהל אמנותי יואלית אליכין

מזכירת התיאטרון ורדית כהן

מנהלת שיווק מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע

תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן

דוברות ויחסי ציבור רחל וילנר

מנהל טכני עופר טל

מנהל הפקות ומנהל ייצור דור שלום

קב"ט שושני מרקוביץ

חשבת רקפת בלומנפלד

הנהלת חשבונות מרינה גנדין

תפעול במה אלדד מיכאלי, שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, רומן אורין, דימיטרי סקרינקה, עוז שליין, טימותי סליצקי

סאונד ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, גולן טוהר, יובל זכריה

חשמל ותאורה גנדי דבורקין, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי

הלבשה לובה גלפרין

מתפרה סבטלנה קאשין, סרגיי קאשין

איפור לודה גולדברג

אביזרים ענת זמיר

מנהלי הצגה יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, מעין לזר, הילה טואף

ניקיון ואחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדרנקו

שירות לקוחות ומנויים

יובל יאירי - אחראי מחלקת שירות לקוחות

רמי אלקסלסי - אחראי מחלקת מנויים

אלי בלואוס - אחראי משמרת

אינה שניצר, ענבל שחר, גל קורנר, אוראל כץ, דורית אשכנזי, אסי נחום, אורלי קוטיק, יוגב פודחרני, שירן משיח, אתל בר אור, מתן טושק, שרית שמש, מורן גרנט, מיטל טובל, ראובן סמל, ירדן עטיה, עדן אסולין, רייצ'ל ז'אן, רעות זורע, שירן משיח, שלומי שאלתיאל, תמר קודייב, אביב זומר, אורטל הדר, רימי טוויטו.

דיילים

אדווה בריימוק, מורן גרנט, מאיר ברנובסקי, רעות שטרנברג, זוהר סלמן, שמואל לונדון, אלמוג קדושים, אביטל פרימט, סיון מגן, איילה גושן, סיגל ונצובסקי, אליס קורניוק, איילון אסולין, גיל לאופר, נטע וייסמן, אנה אסטרן, רותם פז, אבירן קצב, יובל אבני, מור סביון, דיוויה שרמה, נועם קורן, יהונתן ברוצן, ליפז גלזר, אנה בנישו, אדר בר דוד, חלי הרשקוביץ, אור אביב, נעמי פינקלשטיין, עומר עמית, עינת רודמן, שיר ברנסון, לי בכר, יותם סוסל.

התיאטרון הלאומי הבימה:

שחקני התיאטרון: אורי אברהמי, גיא אדלר, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, טלי אורן, אלון אופיר, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג' אסכנדר, אניטל אלבכר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, עידן אלתרמן, יפית אסולין, ליאת אקטע, עדי ארד, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, דיוויד בילנקה, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אורי בנאי, שלומי בן עטר, תמר בן עמי, שלמה בר שביט, שמחה ברבירו, ליליאן ברטו, עידו ברטל, דוית גביש, נועה גודל, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אילנית גרשון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דנטר, רן דנקר, ארז דריגס, אורי הוכמן, צחי הלוי, יניב הלפגוט, רוברט הניג, הילה הרלינג, מרב הררי, אמנון וולף, אתי וקנין, גיא זו-ארץ, ניר זליחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, עידית טפרסון, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, לירון יואלי, לילך כספי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, דני לשמן, קובי מאור, אדיר מור, אבינועם מור חיים, הראל מורד, מוני מושונוב, יגאל מזרחי, רוי מילר, רינת מטטוב, אביטל מטרי, אלון נויסן, לואי נופי, אורית נחמיאס, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאס, שאול עזר, דורון עמית, גבי עמרני, רוברט פולק, רובי פורת-שוכל, לבנה פינקלשטיין, אסנת פישמן, איתי פלג, מיקי פלג, הילה פלדמן, מני פלורנטין, יערה פלציג, אלינור פלקסמן, רונה פרמצ'ניק, אלי פרי, ערן פרץ, פני קדרון, נדיה קוצ'ר, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולויר, גיל קפטן, אלכס קרול, ראודה, אלעד רביב, נתן רביץ, ארז רגב, עופר רגיר, אייל רדושיצקי, אילת רובינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, דב

רייזר, פולי רשף, סנדרה שדה, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, עפר שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, עודד תאומי, נלי תגר

השחקנים הוותיקים: יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג

מנהלת לשכת מנכ"ל: רונית עוזיאל

מנהל כח-אדם: שוש בן-דוד

פקידת כח-אדם: טל אבו-גוז

מנהלה - אחזקה:

חשמלאי הבית: סלומון עובדיה

מרכזיה: אסנת אורן, טלי דובינסקי, יעלה סגל

מנהל בית, רכש וסדרנים: יניב איתן

ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל

סדרן אחראי: נתי חכים, יאיר טלמור, יואב אמיר, בועז וולנשטיין

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מחלקת שיווק ומכירות:

מנהל מחלקת שיווק ומכירות: יגאל הרטל

עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן

מנהלת מחלקת חינוכית: אפרת לוי

מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר

שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות: סיגל סויד, ליאת דקל, שרונה זבלודובסקי

מנהל מחלקת שרות לקוחות-מנויים: אילן וולנשטיין

מנהלות משמרת: לוי שני, חסן יפעת

קופאים: רענן מורג, פרידמן רונית, לוי אחינועם, מצלאווי אתי

מנהלת הפקות: ירדנה אסולין

מנהלת מחלקת הפקות: רוויטל שקורי

מנהלי הצגות: אבי גז, כרמית חלק, חגית נמרודי, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, אורית עזריאל, דנה כץ-נעמן, כנרת צור, ליאת בן שושן

מנהל תפעול: חיים אמויאל

מנהל ייצור: איתן סיביליה

נגר: רוני סלם

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאונד פרל

תפעול קול: אוהד ורסנו, סאשה דולגוב, יאשה ניקולשין, שלומי גילר, מורן דוידאן, דפנה ביאליסטוק, שי זר, איציק נחמיאס

מנהלת מחלקת אביזרים: טלי זליגמן-שטוקהמר

מחלקת אביזרים: ויטלי רזנזפט

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגיא

פיאניות: עירית אבידן, ליאת אמיר, נדיה סמורגון, אווה אוסנה,

עינב וינשטיין-קרן

מנהלת מתפרה: ילנה קלריך

תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב

מנהל מחלקות במה: מאיר אלון סגן: אורן חדידה

מחלקת תאורה: יורק אורושר, ראובן יצחק, רונן צור, אבי

פקלר, חזי שלמה, יעקב שפיצברג, איתן מימיה, שלומי

שטרית, מרק לוי, ליאור לוין

מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, יוסי ברכה,

מיכאל גיבנט, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, דרור מנדלסון,

יבגני סולוס, גיא פיילר, יוסי דבח, יעקב קדישמן, מיכאל

רוקובסקי

מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: ענבל יונה לוי
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות: ג'טה מילר, אברהם
פפו, אביטל פלג, ויטלי רזנזפט, אפרת כהן, רונית מאק,
הילה כהן, לירון מינקין, עינב מורים, מיכל רואף, מינה בן לולו

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה

מנהלת מדור שכר: עדי ארזי

אחראית מחלקת כספים: אורית מושקוביץ

מח' כספים: תקוה גחפי, שרית דניאל, קרן קורקוס

The Good Soldier Svejk

Jozef Svejk, a petty dealer in stolen dogs, is arrested in a pub by an Imperial undercover detective after chatting about the assassination of the Austro-Hungarian Crown Prince in Sarajevo. He passes through the entire pipeline of the Imperial judicial system causing havoc and confusion at all ranks, is labeled a mentally deficient imbecile and then kicked out – free again!

This assassination, as we know, led to the outbreak of World War I and so now Svejk gets happily swallowed up into the bowels of the military system which can not digest him nor get rid of him. After a chain of extreme encounters with officers, doctors, a priest, a General's devouring cheating wife and others, Svejk reaches his battalion, which is on the point of entering battle.

Svejk integrates easily into the absurd chaos of the war and his half innocent, half cunning actions and his kind heart entangle him and the entire chain of command to death.

Fueled by an atmosphere of national paranoia, mad patriotism and fear of dying, an entire group of people goes off the rails, all except for one who has found a unique way to survive the madness – not to get onto the rails in the first place.

The Good Soldier Svejk

by **Yerusalav Hasek**

Adaptation **Yosef El-Dror**

Directed by **Moshe Naor**

Scenery Design **Eran Atzmon**

Costumes Design **Ofra Confino**

Composer **Ori Vidislavski**

Lighting Design **Meir Alon**

Wigs **Osnat Sagi**

Video design **Yoav Cohen**

Production Manager **Avi Gez**

Assistant Director **Michal Issak**

Cast:

Avi Kushnir

Nati Ravitz

Shimon Cohen

Gassan Abbas

Uri Hochman

Nevo Kimchi

Ami Smolarchik

Jil Ben David

Kobi Maor

Shmulik Cohen

Itzik Cohen

Doron Amit

Riki Blich

Davit Gavish/ Irit Benedek

The dog "Kiki": **Rexi**

The dog "Max": **Max the dog**

Haifa Theatre Technical Team:

Performance Manager **Dor Shalom,**

Yoelit Elyachin

Technical Manager **Ofer Tal**

Production Manager **Dor Shalom**

Stage Manager **Valery Zaslevsky**

Sound **Guy Wilinski, Dudi Assor**

Lighting Operators **Eli Ashkenazi**

Wardrobe **Svetlana Kashin, Sasha Chernin**

Props **Dana Fux, Sasha Kalmykova**

Makeup and Wigs **Tania Shpek**

Sewing Workshop **Sergei Kashin,**

Svetlana Kashin

Habima Technical Team:

Performance Manager **Avi gez**

Stage Manager **guy feiler** vice **nicky levy**

Stage staff **Suliman Shatat, Noam Wisman**

Props **Avraham Papo**

Wardrobe **Jetta Miller, Liron Minkin**

Lighting Operators **Lior Levin**

Sound **Shlomi Giller**

Wigs **Irit Avidan- Horin**

Scenery Production: "**Dudi Workshop**"

The programme:

Editor and producer **Adi Ronen**

Thanks to Ruti Ton for the help

Design **Shefi Advertising (Adler Chomsky & Wershavsky) Grey**

Photography **Gerard Alon**

Video **Barak Rainbow**

Printing House **Dfus Plus**

First Performance – Habima - 10/9/2013

Duration of the performance:

Two hours including intermission

Thanks to Rony Toren

תיאטרון חיפה, יוצר תיאטרון שינוי

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף
The Joseph & Rebecca
Meyerhoff Theatre of Haifa

חניון התיאטרון רח' פבזנר 27
כניסה מרח' בלפור

רח' פבזנר 50, חיפה, מיקוד 33134
טל: 04-8600500 פקס: 04-8600575

www.ht1.co.il

הבימה התיאטרון הלאומי

שד' תרס"ט 2, תל-אביב
קופות התיאטרון:
*5008 | 03-629555
www.habima.co.il

משרד
התרבות
והספורט

